

„POEZIA ÎN AFARA HOTARELOR - POESIA OLTRE CONFINI”

DE TEODORA STANCIU, AUTOR ȘI TRADUCĂTOR, ITALIA

Extras din Cronica de carte, prezentată la Clubul de aur-Montreal,

de Melania Rusu Caragioiu,

Canada

MATERIAL ÎNCHINAT CONFERINȚEI UNIFERO

A fost o vreme în care omul lucrător, creator de valori perisabile sau perene, nici nu a îndrăznit să se gândească la faptul că umila lui ființă are vreun drept, apoi, încet, încet a răsărit o conștiință a valorii sale și știm cum s-au manifestat clasele sociale spre a-și exprima aceste drepturi. Dar nici de această dată, femeia nu intra în ecuația discutării drepturilor ei, ea fiind considerată albina lucrătoare din stupul de albine al familiei.

Dușmanul cel mai de temut după boala, care poate pândi nemilos asupra femeii, este violența. Vioența aceasta are un promotor, adormirea spiritului despre care Gandhi, în cartea sa „Toți oamenii sunt frați”, spune „Spiritul dormitează în brută și de aceea ea nu cunoaște decât legea forței fizice. Demnitatea de bărbat cere ascultarea de o lege mai înaltă, care este legea forței spiritului”

Viața de familie trebuie să fie ca o poezie a vieții. Arhiepiscopul Iustinian Chira spune în acest sens „ Avem nevoie de cât mai mulți oameni cu suflet de poet... poezia exprimă cel mai curat și mai înalt, tot cecece are omul luminat în el...”

Autoarea Antologiei spune „ Poeziile sunt o adevărată mărturie a unei crize în care este implicat Omul modern și se pune întrebarea dacă omul este în stare să trăiască fără minciuni, iluzii și ipocrizie. Mesajul transmis trebuie citit în cheie psihologică și socială ce reflectă realitatea, transformată într-o formă armonioasă prin intermediul cuvintelor, ritmului, rimelor. Cuvântul este instrumentul mesajului și poetul este convins că niciodată cuvântul nu va muri, ci va trăi în eternitate...” Găsim în aceste cuvinte nu numai cheia psihologică, ci oarecum și deschiderea spre fericirea pe care spiritul nostru, din partea contribuției lui, ne ajută să o edificăm.

Cartea a apărut în ultimele zile ale anului 2015 și a fost un triumf al genului poezie socială. Poeți și poete din Italia, Serbia, România și Canada, care prin mesajul lor cântă dorul de libertate spirituală al omului, ființa umană, în general, precum și îndemnul imperativ împotriva violenței exercitată de-a lungul timpului asupra sa.

Teodora Stanciu a prefațat această carte cu un frumos preambul dedicat acestei cauze nobile și reușind într-o formă succintă, expresivă, dar plină de tact și delicatețe să enumere dezideratele acestei asidue lupte, adresându-se tuturor locuitorilor terei pentru a-i sensibiliza asupra acestei mari nedreptăți asupra omului, exercitată de către neoameni, nedreptate căreia trebuie să i se pună sfârșit.

Vom spicui din conținutul cărții mesaje în versuri ale poeților, mesaje internaționale, care sunt adevărate maxime, așa cum spiritul și sufletul fiecărui poet poate să clameze în versul meșteșugit aceste nobile îndemnuri.

RADA RAJIC RISTIc

Serbia, Italia

Rada Rajic Ristic este una din cele mai combative poete din acest volum. Ea deschide grupajul său cu un preambul:

„Poezie/ armează-te de pace/ și du-te să lupti/ împotriva a tot ce e odios în lume/
învață omul să ierte/ și să eternizeze pacea/ amin.”/ (poezia „ Străbate lumea”)

Poeta aduce cu ea, din Serbia, dorința de a străbate lumea prin ideile sale avangardiste; ea duce de mână metafora păcii și a iubirii sociale. În poezia „ Fiicele poeziei”. Intuiește o scală a iubirii, care converge în blânda pace.

Vedem cât de profund și adevărat sintetizează poeta statutul afectiv al unui „imigrat”(sice traducătoarea). Poeziile: „Graiul sincerității”, „ Între două graiuri” și „Străinul” analizează trăirile celui care este departe de țară, dar înțelegând drumul său fără posibilitate de întoarcere, o pace a destinului o face să conchidă: „privirea ta este oglinda durerii tale/ nu vreau să scrutez suferințele inimii tale,/ omule venit de departe”/.

Imigratul simte mai bine decât oricine ostilitatea, ori cât ar fi ea de neînsemnată. Nu numai oamenii pot fi ostili, ci tot ce ne înconjoară, fiind altfel, fiind deosebit de fostul nostru mod de viață.

După înșiruirea aproape didactică a pincipiilor juste, altruiste spre viețuire, în acest impresionant grupaj de poezie socială, poeta Rada Rajic Ristic mai găsește în sufletul ei puternic de luptătoare tăria de a alcătui pentru eternitate acest sublim epitaf pe care îl redăm în cantabilitatea italiană:

MI RICONOSCERETE

Se risuscito mi riconoscerete,

dai versi,
dal tacere dei palmi
tesi verso il cielo
nell'attesa delle lontananze
che mi scendono sulla speranza,
dalla conchiglia che ho conservato
sulla riva dell'oblio,
giovane un'infanzia
e vecchia due vite"

CORNELIU IOAN IOVUȚĂ

România, Timișoara,

Acest om de știință, ne poartă în acest volum în spațiul de poezie pe aripi de poeme măiestrit alcătuită. Se dovedește astfel un maestru al rondelului, pe care nu îl trădează niciodată. Ceeace mărește virtuozitatea grupajului său, din acest volum, este faptul că după fiecare rondel urmează un catren care concentrează caracterizarea unui tip uman, eveniment, situație.

În poezia „Regrete” vorbește despre nemoartea poetului. „Poetul e nemuritor precum este mesajul său”, în schimb o deviere a justeții eroului-poet atrage după sine căderea aceluia. Autorul zice de această dată: „Dacă minciunile ne dor,/ Dacă în general se știe/ Că interesul trădător/ Excluse orice poezie ./”

Acest periplu al binelui și răului în lume nu scapă de biciuirea și de de verbul incisiv al poetului: „Ce-nseamnă arme eficiente,/ Ori clasice, ori nucleare, / Mai mult omor, pârjol mai mare/ Și-o spunem: nouă nu ne place,/ Vrem liberi să trăim în pace !/ (Manifest)

Din acest grupaj frumos orânduit al poetului Corneliu Ioan Iovuță culegem îndemnul de cultivare a tot ce este bun și spre înălțarea Omului, dar aceasta nu se poate înfăptui fără de a fi ascultată dorința noastră legitimă : „Vogliamo vivere liberi ed in pace !”, „Vrem liberi să trăim în pace !

CADIGIA HASSAN

Italia, Somalia

Acest tânăr om politic, Cadigia Hasan, obișnuită a vorbi maselor, începe prin poemul „Eu” dezbătând toate atributele unui om sensibil, atașat cauzelor nobile. Aici, prin versul său, chiar. autocaracterizându-se.

În poemul „ Amprenta”, cu o justețe plină de înțelepciune, dar și cu tristețe, eroul poemului măturisește faptul că în toată activitatea lui prestată cu dragoste, el a lăsat amprenta lui. Aproape că se vorbește despre acea asimilare temporară între cel servit și cel care servește. Citez: „ Amprenta felurilor mele de mâncare/ pe mesele tale frumos aranjate/... a muzicii mele și a dansurilor mele/ și a vocii mele unită cu a măiestriei tale/

Asupra virtuozității poeziilor sale din această carte ne vine în minte un citat din „Devises des Thomelin”: „ Mergînd drept, nimeni nu se împiedică”

DOINA DRAGAN,

România, Timișoara

Viața Doamnei Doina Drăgan, așa cum Domnia sa spune, a avut ca prim obiectiv nativ înclinația spre altruism, dăruirea din sufletul său generos cauzelor drepte, iar când plenitudinea vârstei i-a permis a exprimat: „Avem nevoie de cultură și ca atare vom intabula în marmură cultura” Și așa a fost. Cărțile sale, „Stelata cale”, „Ecou”, „La Țărnuțu Imaginii”, vorbesc de la sine prin subtile îndemnuri spre sentimente alese.

Cu multă îndemânare și finețe în poemul „Sunt punct în universul vieții”, poeta atinge problema eticii creștine ca argument al unei supreme conștiințe, care ar trebui să șlefuiască simțirile prea dure ale unora dintre semenii noștri.

Citez din quintezența acestui poem: „ Sunt punct în universul vieții !/ ce îndrăznesc și avansez căutări.../ îmi ilustrez în minte un spor de siguranță/ Și judec existența... sau neexistența/ cadru, contur, penel,/ interpretează-mi semnul,/ sunete rostite, urme de tipar,/ funcții sinusoidale, noutăți, surprize.../ Toate îmi răsună în ecouri permanente/ Se aud aici, se aud acolo pe valurile Dunării.

CARLA GALVAN

Italia, Vicenza

Aducând cu sine prospețime din îndepărtatele gene mongole, Carla Galvan, italiancă, reușește cu brio în studiile sale universitare, pentru o licență în limba germană, îmbrățișând în continuare studii pentru limba și literatura sârbă. Dânsa mărturisește că o preocupă cultura sârbă după ce a cunoscut înflăcărarea și motivația socio-patriotică a poetei Rada Rajic Ristic. care i-a devenit prietenă și a însoțit-o în multe vizite în Serbia. Nu putem trece cu Diploma de excelență din partea Asociației culturale „Constantin Brâncuși”, Timișoara, România, pentru activitatea sa națională și internațională.

Pentru poeta plină de sensibilitate iubirea este cea care reunește ființele, aplatizează asprimile existenței, Această iubire emană de la om, sau poate emana de la o icoană, de la un mit, fiind întotdeauna desăvârșirea. Citez: „de la tine păstrez/ ... parfumul / de trandafiri/ în fața icoanelor/ cu sfinți./ (poezia „Iubire”) , sau:.. „, cuprinzând într-o îmbrățișare/ pământul și cerul./ (Poezia „Icoana”), sau înclinând iubirea spre un alt suflet: „O iubire antică/ cântă într-un colț/ al sufletului meu.”/ (în poezia „Iubire antică”).

Această iubire pe care o cheamă primăvara sufletului este ... „, respirul” tău/ este acel parfum/ de mângâieri/ și de infinit,/ (Poezia „Primăvara”).

AL FLORIN ȚENE

România

Fiind Președintele Ligii Scriitorilor din România și diplomat în jurnalism european, omul de litere Al. Florin Țene ne reprezintă cultura română de la înălțimea unui for internațional. A fost unul din principalii creatori ai Ligii Scriitorilor Români , iar filialele acestei Ligi se întind până în Belgia, Canada, USA.

Aci, poetul, Al.Florin Țene, este promotor al curentului „globmodern”, o reîntoarcere a clasicismului în varianta sa modernă, despre care dânsul afirmă: „, Am fost obișnuiți să vedem pădurea și nu copacul. Acum este necesar să protejăm și să stimulăm creșterea copacului (OMUL) și atunci pădurea (SOCIETATEA) se va dezvolta.

În viziunea sa poezia, oricât de clară ar fi, este un mister care trebuie deslușit, citit cu deschidere, ca o rugăciune, foame de percepție și spirit clar și nepărtinitor. Atunci poezia te învăluie ca lina apă a Dunării sub soarele verii, îndemnându-te spre reverie sau alte sentimente personale.

Acesta este sentimentul pe care mi-l evocă și ultima strofă din poezia „Simbol de auz”:

”.

MARIANA STRUNGĂ

Timișoara, România

Domnia sa este profund implicată în Proiectul European Town Tours și „ Danube in poems” Este presedinta Cenaclului Asociației culturale „Constantin Brâncuși”, Timișoara.

Poeta, pentru această Antologie a ales Poezia „Reverie Dunăreană”.

Dunărea văzută de poetă este o magnifică oglindă, care atrage scliprea cerului, sufletele sesizabile în valuri . (iar eu, ca cititor, îmi zic, căutând în visare armele srămoșilor sau frumoasele ondițe din valuri).

Dunărea a cunoscut valuri de sânge în multe războaie, a cunoscut valuri de vieți luate de puhoie înspumate și cred că de aceea poeta amintește o rană, o rană profundă, care s-a repetat. Citez din poezia „Reverie Dunăreană”:

„, Tresar, mă-nalț și iar plutesc,
un magic ochi mă-nchide-n ramă,
și chiar de-am fost sau de n-am fost,
sunt numai urna dintr-o rană.

De-am fost, sau dacă voi mai fi

Sunt urna-n care-a ars o rană

Pe malul sfânt al Dunării.

Această meditație aduce suflul amintirii celui care s-a născut în vecinătatea acestui măreț Fluviu aldulat, blestemat, implorat, însângerat, strălucitor, plin de speranțe și mister, care își duce undele mereu și mereu către marea cea mare, umezind prin efluviile sale munți, păduri, câmpii, iar la construirea barajului său, de la Orșova, luând cu sine urnele sfinte ale strămoșilor noștri.

Și mereu, îi vom spune: „du în lume vestea despre plaiurile noastre” cum zicea și Radu Gyr, „...du-ne spre apele mediterane/ dorul izvoarelor după oceane...”

DIANA ANA MARIA ZLIBUT

Elevă, ciclul primar

Timișoara, România

Când ești atât de mic, timiditatea te împiedică să mărturisești că ști să scrii, că vrei să devii scriitor, că ai multe foi scrise, doar pentru tine. Dar Diana Ana Maria scrie deja chiar și poezii cu o temă dată. De data aceasta tema „Dunării”.

Ea știe multe despre Dunăre fiindcă învață la școală, dar mai ales că a participat la „Covorul Dunării”, a auzit-o pe bunica corectând poemele primite de la scriitori, poeme închinată Dunării, a văzut Dunărea și a auzit povești din folclorul popoarelor despre acest Fluviu, cel mai mare din Europa, Și dacă nu este cel mai mare, atunci este, sigur, cel care călătorește spre Delta lui, pe care o crește an de an.

Să cităm acum din poezia „DUNĂREA” pe care a scris-o Diana Ana Maria.

Fetița îi spune Dunării cam astfel: -, știu că te duci mai departe ca să vezi văi și munți și apoi să ajungi până la mare.

Cred că Dunărea dacă ar auzi această poezie ar întineri, când acest lăstar, elev de școală îi cântă osanale.

Redau mai jos a treia parte a poeziei:

„ Gându-ți zboară peste văi,

„Ca să vezi și munții tăi,

„Apoi să ajungi în mare,

„Drumul marilor izvoare

TITINA NICA ȚENE

Cluj Napoca, România

Doamna Titina Nica Țene este o scriitoare care participă poezii reprezentative în reviste și în Antologii naționale și internaționale, obținând deseori premii pentru harul său de poezie.

După nostalgia clipelor ce trec, în poezia „Clipa” eroina poeziei sale devine un combatant pentru propria libertate, dar un combatant delicat, asemuindu-se cu un porumbel care se apără cu aripa sa fragilă.

Firul vieții eroinei alese, se desfășoară în continuare. Acel porumbel tânjește după cuibul lui și vrea să de întorcă la el. Acuma nu mai este un porumbel, ci devine o ființă umană, cu dorul de locurile natale. Poezia se numește „Înveșnicire”, iar ființa care spune, „că mă întorc din nou la rădăcini”, dorește să se întorcă pentru „înveșnicire”. Pare trist, dar nu dă totuși senzația de iminență. Această artă de a se pronunța mai reticent face din poezia aceasta un bulgăre valoros prin arta mânuirii condeiului,

MELANIA RUSU CARAGIOIU

Canada, România

Înainte de a vorbi despre viziunea mea în poeziile proprii din volum, mulțumesc pe această cale autoarei și traducătoarei Teodora Stanciu, pentru neasemuitul cadou literar valoros, pe care mi l-a trimis: 50 de exemplare din cartea „Poezia în afara hotarelor”- „Poesia oltre confini” apărută în 2015, în Editura „Destine literare”, Montreal,

Melania Rusu Caragoiu prezintă două poezii, sonete, în care eroul principal este Omul, ființă sub aspectul său social, în umbră, sau într-o viitoare lumină. În „Sonet cu ghiocei”, poezie cu jocul de imagini al vieții. Reflectă stări de spirit care alunecă spre tristețe: („Poate de-atuncea simt ce e declinul /), melancolie: („Alunecă pe lângă mine timpul”), imagini de pastel: („Mi-aduce ghiocei și-a golit câmpul”), și o ușoară doză de cinism: („Și-mi port vibrând scheletul de surcele”).

Al doilea sonet, „Spre ideal” redă o viziune aproape ireală, un zbor printre nori, un schimb de salut cu extraterestrii și puțină flozofie privind forța de neînving a Omului. Redau câteva versuri,, Extraterestrii? Pământeni ? Viața/ Străbate până-n adâncimea mută/ Nici o fărâmă-n cosmos nu-i pierdută// Și Omul-etalon străbate timpul,/Ușor și uimitor măbind-și nimbul/ Urcând mereu pe calea lui ... știută.”/

PAOLO MELE

Italia, Vicenza

Această personalitate care este avocatul, artistul metropolitan, poetul Paolo Mele este acel Mecena care fiind luptător pentru nobila cauză a drepturilor femeii în lume, fiind chiar Președinte al Asociației din Vicenza, Italia, a invitat la „masa domnească a cuvântului”, poete și poeți care au apărut în volumul său, „Le Api Morte”-Albinele moarte” Dar talentul său prolific îl ândeamnă să scrie continuu și cu generozitatea care îl caracterizează se alătură celor mulți, clamând mereu drepturile omului.

Într-una din poeziile cuprinse în această Antologie, intitulată „Speranța unei semințe” poetul vede toate fațetele nedreptății și formulează: „Libertatea e un copac retezat”, sau „Vântul va continua să sufle/ Prin rețeaua ghimpată și zăbrelele/ oricărei frontiere”./ Apoi conchide cu siguranță: „Dar rădăcina luptă/ Pătrunde, se ramifică/ În profunzimea rece și întunecoasă a pământului/ Ca să păstreze sămânța!”

Poetul a reușit o frumoasă alegorie în această poezie, alegoria triumfului speranței..

.Poezia „Pietre” aduce tema majoră a răsfrângerii binelui sau răului pe care noi îl trimitem în comos. Cuvintele, gândurile, pleacă spre alte zări, ca niște pietre, dar ele cândva se reîntorc asupra noastră precum un har divin, sau nefericit, care va ploua asupra noastră. Găsim aici acea idee a toleranței, răbdării și a tuturor sentimentelor pozitive și reversul lor. Citez: „ ca să primim în răpsuna/ Ploaie perenă de inexpicabile pietre”, întotdeauna fericite.

ST, CONSTANT, (Quebec), Canada, 2016